

Zaak C-671/23

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

13 november 2023

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 november 2023

Verzoekende partij in eerste aanleg:

M

Verwerende partij in eerste aanleg:

Lietuvos bankas (centrale bank van Litouwen)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Het hoofdgeding heeft betrekking op de nietigverklaring van het besluit van de Autoriteit Financiële Markten van de centrale bank van Litouwen en het bevel om maatregelen te nemen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van artikel 59 van richtlijn 2015/849 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering; artikel 267, derde alinea, VWEU.

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 59 van richtlijn 2015/849 aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan, indien de bevoegde nationale instantie tijdens één enkele inspectie een aantal inbreuken op

verschillende reeksen voorschriften van artikel 59, lid 1, onder a) tot en met d), van richtlijn 2015/849 vaststelt, elk van deze inbreuken als een afzonderlijke stelselmatige inbreuk wordt beschouwd en voor elk van die inbreuken een afzonderlijke geldboete wordt opgelegd, rekening houdend met de maximumboete die in de nationale wetgeving tot uitvoering van richtlijn 2015/849 is vastgesteld?

2. Moet artikel 59 van richtlijn 2015/849 aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan, indien de bevoegde nationale instantie tijdens één enkele inspectie een aantal inbreuken op dezelfde reeks voorschriften van artikel 59, lid 1, onder a) tot en met d), van richtlijn 2015/849 vaststelt, elk van deze inbreuken als een afzonderlijke stelselmatige inbreuk wordt beschouwd en voor elk van die inbreuken een afzonderlijke geldboete wordt opgelegd, rekening houdend met de maximumboete die in de nationale wetgeving tot uitvoering van richtlijn 2015/849 is vastgesteld?

3. Indien ten minste één van de bovenstaande vragen bevestigend wordt beantwoord, welke criteria moeten dan in aanmerking worden genomen om te bepalen of een inbreuk in de zin van artikel 59 van richtlijn 2015/849 stelselmatig is?

Aangevoerde Unierechtelijke bepalingen en rechtspraak van het Hof van Justitie

Overweging 59 en de artikelen 5 en 59 van richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 2005/60/EG van het Europees Parlement en de Raad en richtlijn 2006/70/EG van de Commissie (PB 2015, L 141, blz. 73) (hierna: „richtlijn 2015/849”).

Arrest van 24 oktober 2013, Commissie/[Spanje] (C-151/12, EU:C:2013:690, punt 26 en aangehaalde rechtspraak).

Arrest van 14 februari 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, punt 60).

Arrest van 30 april 2019, Italië/Raad (Vangstquota voor mediterrane zwaardvis) (C-611/17, EU:C:2019:332, punt 111).

Arrest van 26 maart 2020, ERG e.a., C-496/18 en C-497/18, (EU:C:2020:240, punt 93 en aangehaalde rechtspraak).

Arrest van 12 mei 2022, U.I. (Indirect douanevertegenwoordiger) (C-714/20, EU:C:2022:374, punten 59-61).

Nationaal rechtskader

Artikel 2, lid 7, artikel 9, leden 1, 13, 14, 16 en 17, artikel 10, lid 1, artikel 11, lid 1, punt 4, en lid 3, artikel 14, lid 1, punt 4, lid 3, punten 2 en 3, en lid 5, artikel 16, lid 2, artikel 22, leden 1 en 2, artikel 29, lid 1, punten 2, 3, 4, 8, 9, en 10, artikel 29, lid 2, lid 3, punt 4, en lid 7, artikel 34 en artikel 39, lid 1, punt 2, van de wet van de Republiek Litouwen inzake de voorkoming van het witwassen van geld en terrorismefinanciering (zoals gewijzigd bij wet nr. XIII-1440 van 30 juni 2018; hierna: „AML/CFT-wet”).

De wet van de Republiek Litouwen betreffende Lietuvos bankas (zoals gewijzigd bij wet nr. XIII-1854 van 20 december 2018; hierna: „wet betreffende Lietuvos bankas”), artikel 43³, leden 7 tot en met 10.

Punt 18.1 van de bij resolutie nr. 03-126 van de raad van toezicht van Lietuvos bankas van 10 juli 2018 goedgekeurde procedure voor de berekening van geldboeten (hierna: „Procedure”).

Punten 4, 30, 31.3.4 en 33 van de instructies voor financiëlemarktdeelnemers ter voorkoming van het witwassen van geld en/of terrorismefinanciering, zoals goedgekeurd bij resolutie nr. 03-17 van de raad van toezicht van Lietuvos bankas van 12 februari 2015 (oorspronkelijke versie; hierna: „Instructies”).

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Volgens het besluit van de directeur van de Autoriteit Financiële Markten van Lietuvos bankas van 13 november 2020, „Oplegging van een sanctie aan M” (hierna: „bestreden besluit”), heeft verzoekster M (hierna: „verzoekster”), een instelling voor elektronisch geld, acht inbreuken op de AML/CFT-wet en de Instructies begaan. Het onderzoektijdvak bestrijkt de periode van 1 april 2019 tot 31 maart 2020.
- 2 Vastgesteld werd dat verzoekster tijdens het onderzoektijdvak geen procedure heeft vastgesteld voor de beoordeling van witwasrisico’s en risico’s van terrorismefinanciering in al haar werkzaamheden, dat zij geen beoordeling van de witwasrisico’s en de risico’s van terrorismefinanciering voor al haar activiteiten heeft verricht en dat de door verzoekster ingevoerde procedures voor cliëntgebonden risicobeoordeling het niet mogelijk maakten om cliënten naar behoren te classificeren in risicogroepen en dat verzoekster derhalve inbreuk heeft gemaakt op de voorschriften van artikel 29, lid 1, punt 2, leden 3, 4 en 7 van de AML/CFT-wet en op de punten 4 en 30 van de Instructies (inbreuk 1).
- 3 Verzoeksters identificatie op afstand van haar cliënten vertoonde aanzienlijke gebreken en de identificatie door verzoekster van een aantal cliënten-natuurlijke personen was onjuist, zodat inbreuk is gemaakt op de voorschriften van artikel 9, lid 1, artikel 10, lid 1, artikel 11, lid 1, punt 4, en lid 3, van de AML/CFT-wet (inbreuk 2).

- 4 Vastgesteld werd dat verzoekster heeft verzuimd de juiste toepassing van betere identificatie van cliënten met een hogerrisicoprofiel te waarborgen en derhalve de voorschriften van artikel 14, lid 1, punten 4 en 5, van de AML/CFT-wet heeft geschonden. Verzoekster heeft niet de toestemming van een hogere leidinggevende verkregen alvorens een zakelijke relatie aan te gaan met een politiek prominente persoon; verzoekster heeft niet de nodige stappen ondernomen om de oorsprong te identificeren van de activa en de geldmiddelen die bij zakelijke relaties of transacties worden gebruikt en heeft dan ook de voorschriften van artikel 14, lid 3, punten 2 en 3, van de AML/CFT-wet geschonden (inbreuk 3).
- 5 Verzoeksters procedures voor het identificeren van cliënten en het verifiëren van hun identiteit zorgden er niet voor dat het doel en de aard van de zakelijke relatie van de cliënt in alle gevallen duidelijk en begrijpelijk was, en verzoekster heeft niet altijd voldaan aan haar verplichting om de aard van de bedrijfsactiviteit van de cliënt als rechtspersoon te begrijpen, waardoor zij de voorschriften van artikel 9, leden 13 en 14, van de AML/CFT-wet heeft geschonden (inbreuk 4).
- 6 Vastgesteld werd dat verzoekster de identificatiegegevens van cliënten en begunstigden niet naar behoren heeft bijgewerkt in het onderzoektijdvak, wat in strijd is met artikel 9, lid 17, en artikel 29, lid 1, punt 8, van de AML/CFT-wet en met artikel 33 van de Instructies (inbreuk 5).
- 7 Vastgesteld werd dat verzoekster er niet op heeft toegezien dat de transacties in het kader van de zakelijke relatie in overeenstemming waren met het zakelijke profiel en het risicoprofiel van de cliënt. Aangezien verzoekster geen alomvattende analyse van de transacties en de betalingsverrichtingen van de cliënt heeft uitgevoerd, had verzoekster onvoldoende kennis van het gedrag van de cliënt om verdachte transacties en verrichtingen naar behoren te kunnen identificeren, waardoor verzoekster niet heeft voldaan aan het vereiste van artikel 9, lid 16, van de AML/CFT-wet. De maatregelen die verzoekster heeft genomen om de relaties en transacties van haar cliënten te controleren, waren onvoldoende om witwasrisico's en risico's van terrorismefinanciering adequaat te beheren en waren bijgevolg in strijd met artikel 29, lid 1, punt 3, en artikel 16, lid 2, van de AML/CFT-wet (inbreuk 6).
- 8 De interne controles en procedures van verzoekster waarborgden niet in alle gevallen de juiste uitvoering van de vereisten van internationale financiële sancties en beperkende maatregelen, zodat verzoekster de voorschriften van artikel 29, lid 1, punt 4, van de AML/CFT-wet en punt 31.3.4 van de Instructies heeft geschonden (inbreuk 7).
- 9 Vastgesteld werd dat verzoekster tijdens het onderzoektijdvak geen lid van de raad van toezicht heeft aangesteld dat verantwoordelijk was voor de uitvoering van de in de wet inzake voorkoming van witwassen en terrorismefinanciering vastgestelde preventiemaatregelen inzake witwassen en terrorismefinanciering, waardoor zij artikel 22, lid 1, van deze wet heeft geschonden. Verzoeksters interne

controle inzake het beheer van witwasrisico's en risico's van terrorismefinanciering was niet doeltreffend genoeg, verzoekster beschikte niet over voldoende personele middelen en controleerde de processen met betrekking tot de preventie van witwassen en terrorismefinanciering niet naar behoren en het personeel dat de maatregelen ter voorkoming van witwassen en terrorismefinanciering uitvoerde, was vanwege vastgestelde tekortkomingen in de organisatie van opleidingen onvoldoende geïnformeerd over het belang van de voorschriften inzake voorkoming van witwassen en terrorismefinanciering of over hun taken en verantwoordelijkheden, hetgeen een inbreuk op artikel 22, lid 2, en artikel 29, lid 1, punten 9 en 10, van de AML/CFT-wet opleverde (inbreuk 8).

- 10 Verweerster, Lietuvos bankas (hierna: „verweerster”), heeft voor de vastgestelde inbreuken acht geldboeten opgelegd (55 000 EUR voor elk van de inbreuken 1 tot en met 3 en voor elk van de inbreuken 6 en 7, 35 000 EUR voor elk van de inbreuken 4 en 5, en 25 000 EUR voor inbreuk 8).
- 11 Verweerster heeft het bedrag van de geldboeten berekend op basis van i) de bepalingen van artikel 43³, lid 10, van de wet betreffende Lietuvos bankas, en ii) de Procedure. Zij was van mening dat de inbreuken 1 tot en met 7 ernstig en stelselmatig waren. Verweerster heeft elke geldboete berekend overeenkomstig de in de wet betreffende Lietuvos bankas vastgestelde maximumboete (5 100 000 EUR, aangezien 10 % van de bruto jaaromzet van de instelling minder dan 5 100 000 EUR bedroeg). Voor elk van de inbreuken 1, 2, 3, 6 en 7, die ernstig werden geacht, stelde verweerster het basisbedrag van de geldboeten vast op 30 % van het maximale boetebedrag, en voor elk van de inbreuken 4, 5 en 8, die minder ernstig werden geacht, stelde verweerster het basisbedrag van de geldboete vast op 20 % van het maximale boetebedrag. Verweerster heeft deze basisbedragen verlaagd op grond dat zij onevenredig hoog waren in verhouding tot verzoekster bruto-inkomen en dat lagere boetes ook doeltreffend zijn om inbreuken te voorkomen.
- 12 Verzoekster heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld bij de rechter in eerste aanleg. Bij beslissing van 21 september 2021 heeft de rechter in eerste aanleg verzoeksters beroep gedeeltelijk toegewezen en de geldboete verlaagd tot 200 000 EUR, maar verzoeksters argument verworpen dat in casu moest worden vastgesteld dat er sprake is van één enkele stelselmatige inbreuk op de wet inzake het voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering.
- 13 Vervolgens heeft verzoekster hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de rechter in eerste aanleg, waarbij zij heeft verzocht om 1) het deel van het vonnis van de rechter in eerste aanleg waarbij haar beroep is verworpen, te vernietigen en 2) haar argumenten in eerste aanleg volledig toe te wijzen. In hoger beroep heeft verweerster het gerecht verzocht 1) het vonnis van de rechter in eerste aanleg te vernietigen en 2) het beroep van verzoekster af te wijzen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 14 Verzoekster stelt zich op het standpunt dat inbreuken krachtens artikel 34 van de AML/CFT-wet als ernstig of als stelselmatig worden geclassificeerd. Volgens verzoekster moet in geval van meerdere ernstige inbreuken één enkele stelselmatige inbreuk op de AML/CFT-wet worden vastgesteld en kan er voor een stelselmatige inbreuk slechts één geldboete, waarvan het maximumbedrag in de wet is bepaald, worden opgelegd (artikel 39, lid 1, punt 2, van de AML/CFT-Wet). Voorts stelt verzoekster dat uit een taalkundige uitlegging van artikel 34 van de AML/CFT-wet volgt dat gevallen van niet-naleving van een reeks vereisten (bijvoorbeeld die van de artikelen 9 tot en met 15 van de AML/CFT-wet inzake de identificatie van de cliënt en de begunstigde) als één enkele ernstige inbreuk worden aangemerkt. Verzoekster voert tevens aan dat het bestreden besluit het ne bis in idem-beginsel schendt door meerdere geldboeten op te leggen. Aangezien de inbreuk niet als één enkele stelselmatige inbreuk is geclassificeerd, is een aantal geldboeten opgelegd voor inbreuken op soortgelijke vereisten van hetzelfde artikel.
- 15 Verweerster voert onder verwijzing naar artikel 39, lid 1, punt 2, van de AML/CFT-wet aan dat een financiële instelling voor ten minste één ernstige inbreuk op de AML/CFT-wet weliswaar een geldboete kan worden opgelegd, maar dat een soortgelijke bepaling ontbreekt voor het geval van een stelselmatige inbreuk, en derhalve kan een inbreuk alleen als stelselmatig worden aangemerkt wanneer er nog andere inbreuken op de AML/CFT-wet zijn gepleegd, zoals bepaald in artikel 34, lid 2. Verweerster merkt op dat de bepalingen van richtlijn 2015/849 tot doel hadden de vereisten voor de preventie van witwassen en terrorismefinanciering aan te scherpen, teneinde witwasrisico's en de risico's van terrorismefinanciering in de Europese Unie en de negatieve gevolgen ervan voor de economie en het financiële stelsel zo veel mogelijk te beperken. Volgens verweerster zou het in beginsel niet stroken met deze doelstellingen van richtlijn 2015/849 om een aantal ernstige ML/TF-inbreuken als één enkele ernstige inbreuk of als één enkele stelselmatige inbreuk te beschouwen. Volgens verweerster zouden financiële instellingen die een aantal AML/CFT-inbreuken hebben gepleegd, er dan belang bij hebben dat die inbreuken als stelselmatig worden aangemerkt en dat daarvoor één enkele sanctie wordt opgelegd. Verweerster stelt ook dat de kwalificatie van een aantal verschillende inbreuken als één enkele inbreuk het onmogelijk zou maken om de sanctie te individualiseren en dat de onmogelijkheid om de voor elke inbreuk opgelegde geldboete te individualiseren (zonder rekening te houden met de duur, de ernst en andere omstandigheden van elke inbreuk en zonder een specifieke geldboete aan te geven) ertoe zou leiden dat geen passend verweer kan worden gevoerd.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 16 De verwijzende rechter merkt op dat krachtens artikel 59, lid 1, artikel 59, lid 2, onder e), en artikel 59, lid 3, onder a), van richtlijn 2015/849 maximale

administratieve geldboeten van ten minste 5 000 000 EUR of 10 % van de totale jaaromzet kunnen worden opgelegd aan een financiële instelling in geval van inbreuken die ernstig, herhaald, stelselmatig, of een combinatie daarvan zijn, op de voorschriften van artikel 59, lid 1, onder a) tot en met d).

- 17 Artikel 39, lid 1, punt 2, van de AML/CFT-wet bepaalt dat Lietuvos bankas het recht heeft een financiële instelling een boete van 2 000 tot 5 100 000 EUR (indien 10 % van de bruto jaaromzet minder dan 5 100 000 EUR bedraagt) op te leggen wegens overtreding van de AML/CFT-wet, wanneer de financiële instelling deze wet stelselmatig overtreedt, één enkele ernstige overtreding van die wet begaat of de AML/CFT-wet herhaaldelijk overtreedt binnen een periode van één jaar vanaf de datum waarop een sanctie voor een inbreuk op de wet is opgelegd. Opgemerkt zij dat de formulering van die bepaling „wanneer een financiële instelling [...] deze wet stelselmatig overtreedt of één enkele ernstige overtreding van deze wet begaat” verschilt van de formulering van artikel 59, lid 1, van richtlijn 2015/849, dat verwijst naar „inbreuken van de meldingsplichtige entiteiten die ernstig, herhaald, stelselmatig, of een combinatie daarvan zijn”, aangezien artikel 39, lid 1, punt 2, van de AML/CFT-wet verwijst naar „één enkele ernstige overtreding van deze wet”. Bijgevolg rijst de vraag of artikel 39, lid 1, punt 2, van de AML/CFT-wet in casu naar behoren uitvoering geeft aan artikel 59 van richtlijn 2015/849 en of verweersters uitlegging van artikel 39, lid 1, punt 2, van de AML/CFT-wet in overeenstemming is met artikel 59 van richtlijn 2015/849.
- 18 De verwijzende rechter merkt op dat artikel 59, lid 1, van richtlijn 2015/849 verwijst naar gevallen waarin ernstig inbreuk wordt gemaakt op de reeksen voorschriften onder a) tot en met onder d), en dat artikel 34, lid 1, punten 1 tot en met 3, van de AML/CFT-wet een ernstige inbreuk definieert als een inbreuk op de bepalingen van de AML/CFT-wet die *onder meer* de voorschriften van artikel 59, lid 1, onder a) tot en met d), van richtlijn 2015/849 ten uitvoer leggen, zonder enige andere kwalitatieve of kwantitatieve elementen van een dergelijke inbreuk te specificeren; artikel 34, lid 1, punt 4, van de AML/CFT-wet definieert een ernstige inbreuk als een geval waarin een financiële instelling de in artikel 29 van die wet bedoelde interne controleprocedures niet heeft vastgesteld.
- 19 De verwijzende rechter merkt op dat de bewoordingen van artikel 34, lid 2, punt 2, van de AML/CFT-wet „wanneer tegelijkertijd inbreuken worden vastgesteld die meerdere reeksen voorschriften betreffen [...]” volgens hem impliceren dat moet worden aangetoond dat meer dan één van de reeksen voorschriften in deze bepaling is geschonden om te kunnen spreken van een stelselmatige inbreuk in de zin van deze bepaling. Artikel 59, lid 1, van richtlijn 2015/849 lijkt echter niet te vereisen dat, om een inbreuk als stelselmatig aan te merken, noodzakelijkerwijs moet worden vastgesteld dat het gaat om een inbreuk op meerdere reeksen voorschriften, zoals in artikel 34, lid 2, punt 2, van de AML/CFT-wet. De nationale rechter wijst erop dat in casu i) inbreuken op een aantal verschillende reeksen voorschriften en ii) herhaalde inbreuken op een reeks voorschriften van artikel 34, lid 2, punt 2, van de AML/CFT-wet door verweerster

zijn geïdentificeerd en aangemerkt als afzonderlijke stelselmatige inbreuken, waarvoor afzonderlijke geldboeten zijn opgelegd.

- 20 De verwijzende rechter geeft aan dat bij de bepalingen van de AML/CFT-wet, waarvan de inbreuken bij het bestreden besluit zijn vastgesteld, verschillende bepalingen van richtlijn 2015/849 worden uitgevoerd. Zo zijn bijvoorbeeld bij de vaststelling van inbreuk 3 *onder meer* inbreuken vastgesteld op artikel 14, lid 3, punten 2 en 3, van de AML/CFT-wet, waarbij de relevante bepalingen van artikel 20 van richtlijn 2015/849 ten uitvoer zijn gelegd. Wat inbreuk 4 betreft, zijn inbreuken vastgesteld op artikel 9, leden 13 en 14, van de AML/CFT-wet, waarbij artikel 13, lid 1, onder b) en c), van richtlijn 2015/849 wordt uitgevoerd. Bij de vaststelling van inbreuk 6 is *onder meer* een inbreuk vastgesteld met betrekking tot artikel 16, lid 2, van de AML/CFT-wet, dat uitvoering geeft aan de artikelen 33, 34 en 35 van richtlijn 2015/849.
- 21 De verwijzende rechter stelt vast dat richtlijn 2015/849 geen gedetailleerde definitie van een stelselmatige of ernstige inbreuk bevat en dat artikel 5 van richtlijn 2015/849 bepaalt dat „de lidstaten [...], binnen de grenzen van het recht van de Unie, op het door deze richtlijn bestreken gebied strengere bepalingen [kunnen] aannemen of handhaven om het witwassen en terrorismefinanciering te voorkomen”. Voorts bepaalt artikel 59, lid 4, van richtlijn 2015/849 dat „de lidstaten [...] de bevoegde autoriteiten [kunnen] machtigen om nog andere soorten administratieve sancties in aanvulling op de in lid 2, onder a) tot en met d), bedoelde sancties op te leggen, of om administratieve geldboeten op te leggen die hoger zijn dan de in lid 2, onder e), en lid 3 genoemde bedragen”. De lidstaten beschikken dus over een zekere beoordelingsbevoegdheid om strengere bepalingen binnen de door de EU-wetgeving gestelde grenzen. Het valt echter te betwijfelen of deze bepalingen van richtlijn 2015/849 aldus kunnen worden uitgelegd dat zij de lidstaten een discretionaire bevoegdheid verlenen om bepalingen van nationaal recht vast te stellen op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteit een aantal boeten kan opleggen voor inbreuken die tijdens dezelfde inspectie zijn vastgesteld, waarbij elk van de boeten wordt berekend overeenkomstig het naar nationaal recht vastgestelde maximumbedrag (in casu 5 100 000 EUR), wanneer wordt vastgesteld dat de voorschriften van artikel 59, lid 1, onder a) tot en met d), van richtlijn 2015/849 zijn geschonden.
- 22 Aangezien artikel 59, lid 1, van richtlijn 2015/849 betrekking heeft op gevallen van „inbreuken van de meldingsplichtige entiteiten die ernstig, herhaald, stelselmatig, of een combinatie daarvan zijn, op de voorschriften van” onder a) tot en met d) van deze bepaling en artikel 59, lid 3, onder a), van richtlijn 2015/849 bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat wanneer de betrokken meldingsplichtige entiteit een kredietinstelling of een financiële instelling is, ook de maximale administratieve geldboeten van ten minste 5 000 000 EUR of 10 % van de totale jaaromzet kunnen worden toegepast, is de verwijzende rechter van mening dat wanneer de in artikel 59, lid 1, van richtlijn 2015/849 bedoelde inbreuk is vastgesteld, deze inbreuk moet worden bestraft met één enkele administratieve geldboete, waarvan het maximumbedrag is vastgesteld in artikel 59, lid 3,

onder a), van richtlijn 2015/849. Indien voor elk van de in artikel 59, lid 1, van richtlijn 2015/849 bedoelde samenlopende inbreuken afzonderlijke geldboeten zouden kunnen worden opgelegd, zou het totale maximumbedrag van de samenlopende geldboeten mogelijkveel malen hoger zijn dan het in artikel 59, lid 3, onder a), van richtlijn 2015/849 vastgestelde maximumbedrag, en het is de vraag of dat in overeenstemming is met de beginselen van rechtszekerheid en evenredigheid.

WERKDOCUMENT